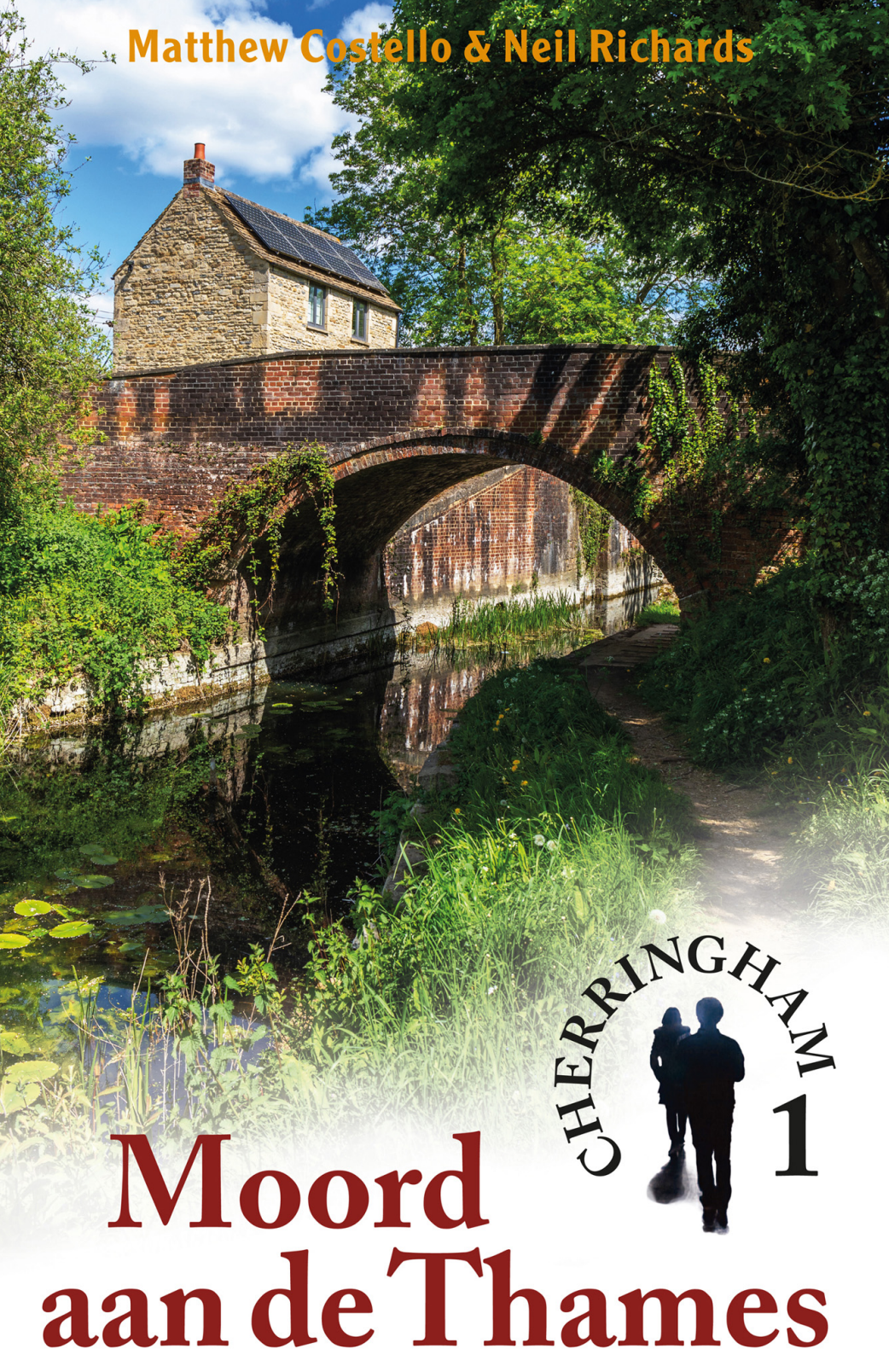

Matthew Costello & Neil Richards

Moord aan de Thames

Matthew Costello
en Neil Richards

Moord aan de Thames

Deel 1 in de Cherringham-serie

DE FONTEIN

1. Een stevige wandeling

Mevrouw Louella Tidewell – voor haar vele vrienden gewoon ‘Lou’ – zette de kraag van haar jas op terwijl de kille rivierwind dwars door haar heen blies. Brady, haar blonde labrador, rende door het open veld, en wist op de een of andere manier alle paardenmest te ontwijken – tenminste, dat hoopte Lou.

Labradors zijn ook zo slim, dacht ze niet voor het eerst.

En Brady was zulk goed gezelschap voor haar geweest na het overlijden van meneer Tidewell. Die zat het ene moment nog zijn krant te lezen met een glas sherry erbij, en het volgende moment, ogen dicht... weg. Lou in haar eentje achterlatend. Ze had dan wel veel vrienden, maar dat was toch anders.

Ze liep door en zwierf dichter naar de rivier toe die langs het dorp stroomde, zo mooi op een zeldzame zonnige zomerdag, maar de bewolkte ochtend was nu zo donker en grijs dat het bijna iets onheilspellends had.

‘Ik denk niet dat we de zon vandaag te zien krijgen,’ zei ze.

Ze vond het niet erg om in zichzelf te praten als ze alleen was. Ze hield zichzelf misschien voor dat ze het tegen Brady had, net als thuis.

Toen ze zich tot hem wendde, zag ze dat de hond stokstijf was blijven staan, alsof hij een verdwaald konijn had gezien en weer even terugdacht aan een vorig leven als jachthond.

Het was bijna alsof hij wees naar de lange bocht in de

rivier, waar deze breder werd. Er was een stuw in aangelegd, maar ernaast stroomde de riviergeul nog steeds snel, vooral als het hard regende. En, dacht Lou bij zichzelf, het hoost de laatste tijd alleen nog maar.

‘Wat is er, jongen? Wil je op jacht?’

Maar in plaats van erheen te rennen om op onderzoek uit te gaan, holde Brady terug naar haar en liep rondjes om haar benen. Weer sloeg er felle wind om haar heen en ze bracht haar hand omhoog om te voelen of haar jas wel helemaal dichtgeknoopt was.

Brady jankte.

Vreemd, dacht ze. Dat deed hij eigenlijk alleen als hij uitgelaten wilde worden, omdat hij hoge nood had.

Plotseling sprong Brady weer weg, een paar meter maar, alsof hij haar aanmoedigde om hem te volgen. Ze zou dolgraag terug naar huis willen, naar binnen, waar het warm was. Een lekker kopje thee en een geroosterd sneetje meergranenbrood van Huffington’s, de plaatselijke bakkerij-annex-koffiezaak. Met boter en marmelade – waarom zou ze zich inhouden? En dan fijn de krant erbij.

Ja, daar had ze eigenlijk zin in.

Maar in plaats daarvan liep ze, omdat Brady zich zo eigenaardig gedroeg, in de richting die hij aan leek te geven. Hij ging haar voor met een enthousiasme dat Lou zelf niet voelde.

Ze moest oppassen waar ze liep – en niet alleen vanwege alle uitwerpselen. Weg van het hoofdpad dat langs de rivier liep leek het land vlak, maar in werkelijkheid zaten overal geulen en kuilen verborgen in het hoge, dichte gras dat heen en weer zwiepte in de vroege ochtendwind.

‘Rustig, Brady,’ zei ze tegen de blaffende hond. ‘Ik kom eraan, ik moet alleen een beetje oppassen.’

Ze haalde diep adem, en de koude lucht vulde haar longen.

Ineens stormde Brady vooruit. Ze waren dicht bij waar de rivier zich splitste, een deel richting de stuw aan de rechter-

kant, terwijl de linker afsplitsing meanderde in de richting van de andere dorpen waar zij traag voorbijstroomde.

De machtige Thames was hier niet meer dan een slaperige rivier.

Brady was blijven staan, weer als versteend. Hij stond met zijn kop richting de stuw, zijn blik direct gericht op het ondiepe water waar de stroom schuimde en borrelde.

Ze kwam naast haar hond staan, reikte omlaag en streek langzaam over zijn kop.

‘Ik weet niet wat je ziet, ouwe jongen. Zit er soms een stel konijnen aan de overkant?’ Ik...’ Ze zweeg.

Eerst was het zo’n moment dat haar naarmate ze ouder werd steeds vaker overkwam: dat ze iets zag en meteen wist: *o, dat is een...*

En je vermoedt dat iets het ene is, en als je het dan van dichterbij bekijkt, een stap dichterbij komt, blijkt het toch het andere te zijn.

Dat was precies wat ze nu deed. Ze zag iets wat leek op een stukje stof; glanzend, schitterend, feestelijk wedijverend met het glinsterende rivierwater, zelfs in dit sombere ochtendlicht.

Ze kwam dichterbij en realiseerde zich dat ze naar kleding keek.

Een soort rok. En iets dofs maar toch nog wits. Een blouse.

Haar geest vulde de details snel in; misschien wist ze zelf al voordat ze het daadwerkelijk erkende waar ze precies naar keek.

Een modderig bruin stukje bleek een gebogen hoofd te zijn, kin op de borst, gezicht en ogen verborgen.

En toen dat duidelijk werd, begon Lou langzaam te begrijpen waar ze naar keek: armen die uit de blouse staken, de ene bijna horizontaal ten opzichte van het lichaam, de vingers achteloos naar het oosten wijzend, de andere in het stromende water bungelend, de hand verborgen.

‘O mijn god,’ zei Lou bij zichzelf.

Brady had staan janken, maar toen hij haar stem hoorde, draaide hij zich om en keek haar aan. Voor Lou leek het alsof zijn ogen droevig stonden, alsof hij wist dat hier iets helemaal niet pluis was.

En hoewel ze normaal gesproken haar hond gewoon op de terugweg naar het dorp los zou laten rennen, tot ze bij haar kleine cottage net voorbij het dorpsplein waren, haalde ze nu de riem uit haar zak en maakte die aan Brady's versleten halsband vast.

Ze wilde hem naast zich hebben, ook al trok hij uit alle macht terwijl ze terugliepen naar het dorp, naar de politie, om die te vertellen wat ze had gezien.

2. Sarah en Sammi

Sarah zette de tv uit.

‘Oké jongens, jullie zijn te laat. Pak je tassen en je lunch. Kom op, dan gaan we.’

Terwijl ze de ontbijtboel in de gootsteen opstapelde, keek Sarah naar hoe haar twee kinderen, Chloë van dertien en Daniël van tien, langzaam de gang in slenterden. Hoewel ze niet veel klaagden over school, straalden ze ’s ochtends ook niet bepaald uit dat ze er zin in hadden.

En Chloë leek met de dag meer gesloten en zwijgzaam te worden.

Wat lijkt ze toch op mij, dacht Sarah. En wat was ik vroeger een vervelend kind. Ze keek even snel de keuken rond om te controleren of alle elektrische apparaten uitgeschakeld waren. Nog maar een paar weken geleden had een oud dametje in een van de aanleunwoningen aan het einde van het dorp een broodrooster in de fik laten vliegen.

Sindsdien checkte ze alles twee keer. *Want kijk maar wat er met mijn geweldige huwelijk is gebeurd. Het ene moment nog een gelukkig stel, dan komt al het bedrog naar buiten, en plotseling zitten we in dit schuitje. Zo’n cliché. Twee kinderen. Alleenstaande moeder van zekere leeftijd – wat dat ook moge betekenen.*

De kinderen sjokten uit de kleine twee-onder-een-kapwoning naar de grote Toyota, een van de weinige dingen die ze had kunnen redden van haar luxe Londense leventje.

‘Jij mag de auto hebben. En de twaalf betaaltermijnen die

we daar nog op hebben uitstaan,' had Oliver met een grijns gezegd. *De kloodzak.*

Ze trok de voordeur dicht en stapte over de fietsen van Chloë en Daniël heen. God, dat gazon moest nodig gemaaid worden. Het was maar een klein stukje, maar op de een of andere manier voelde het als een weiland. Ze had er vandaag geen tijd voor, want ze had een drukke dag voor de boeg – drie goede webpitches hadden haar aandacht nodig.

Ze vond het fijn zo veel mogelijk te doen te hebben en door de kinderen en de studio hoefde ze zich de laatste tijd op dat punt nergens zorgen over te maken.

Nadat ze Chloë had afgezet, stopte ze bij Cherringham Primary. Om halfnegen op een doordeweekse ochtend veranderde het stuk weg voor de school in een pitstop als bij de Grand Prix. Vaders en moeders verdrongen zich bij de hoofdingang, kinderwagens en buggy's botsten tegen elkaar op, auto's ritsten in en uit en zetten kinderen in recordtijd af voordat ze de weg op schoten.

Zoals gewoonlijk was er nergens plek om te parkeren, dus stopte ze midden op de weg en wachtte ze terwijl Daniël achter uitstapte.

'Ik moet vanavond zwemmen, mam, dus ik ben pas laat thuis.'

'Oké schatje, ik zie je thuis,' zei Sarah en ze wachtte tot het portier dichtsloeg. Maar voordat ze kon weggrijden, kwam er ineens een gezicht naar binnen door haar open raam – dat van de gevreesde Angela.

'Wat een schok, hè?' zei Angela, haar mollige wangen rood van de moeite die het haar kostte om een kwijlende peuter op haar schouders te dragen.

'Sorry? Wat bedoel je?' vroeg Sarah afwezig. Angela was het belangrijkste radertje in de roddelmachine van het dorp en er was niet veel dat aan haar aandacht – of haar oordeel – ontsnapte. Sarah wachtte beleefd tot ze het nieuwtje van de dag gespuid had.

Wat Angela vervolgens zei had ze totaal niet zien aankomen.

‘En jij... wat zul je overstuur zijn. Omdat het je beste vriendin was, bedoel ik.’

Plotseling sneden Angela’s woorden door de ochtendlucht, als de kille wind, terwijl de vrouw bij het raam bleef hangen.

‘Waar heb je het over, Angela?’ vroeg Sarah ongeduldig.

‘Over Sammi Charlton natuurlijk,’ zei Angela. ‘Ik nam aan dat iemand het je wel had verteld. Ze denken dat het een overdosis was. Zou me niet verbazen, want vroeger gebruikte ze van alles en nog wat, toch? Waarmee ik natuurlijk niet wil beweren dat jij dat ook deed.’

‘Angela,’ zei Sarah zo rustig mogelijk. Zij en Sammi waren allerbeste vriendinnen geweest. Maar dat was lang geleden; voor Londen, voordat Sammi verdween.

‘Wat is er met Sammi gebeurd?’ zei Sarah, bang voor het antwoord.

‘O, ze hebben haar vanmorgen in de stuw gevonden. Verdronken. Ik dacht echt dat iemand het je wel zou hebben verteld...’ Angela zweeg.

Sarah voelde haar maag omdraaien. Sammi was dood.

Al was haar vriendin nog zo gestoord, toch leek dit onwerkelijk. En niet zomaar dood, maar hier dood, na zoveel jaren weggeweest te zijn, in het dorp waar ze allebei waren opgegroeid.

‘Weet je dat heel zeker?’

Een auto achter Sarah toeterde ongeduldig. Angela draaide zich om voordat ze haar definitieve oordeel over de zaak gaf.

‘O ja, lieverd. Geen twijfel over mogelijk. Zo dood als een pier.’

Sarah parkeerde op het plein en haalde een kop koffie bij Huffington’s voordat ze naar de studio liep. De makelaars op de begane grond gingen pas om tien uur open en zij was

meestal als eerste in het gebouw.

Ze pakte de post en liep de smalle trap naar de bovenste verdieping op, waar ze de computers op haar bureau aanzette en bij het raam ging staan.

Vanaf hier, drie verdiepingen hoger, had ze uitzicht op het dorpsplein en over de daken, ook op de rivier en de weilanden in de verte.

Het was een bescheiden ruimte, maar vanwege dit uitzicht hield ze van haar kantoor.

Vanaf hier was de stuw niet te zien, want die ging schuil achter dichte bebossing. Maar ze kon wel zien dat het verkeer dat op weg was naar de tolbrug langzaam voortkroop. De politie was daar dus waarschijnlijk nog bezig.

Dat er een lichaam was gevonden in hun rustige dorpje. Ze nipte van de koffie, die heet was.

Ze kon het nog steeds niet geloven. Sammi... dood?

Sammi was inderdaad haar beste vriendin geweest, al drukte dat woord niet uit wat zij en Sammi voor elkaar hadden betekend.

Sammi was haar trouwe kameraad geweest, degene op wie ze altijd kon rekenen en bij wie ze altijd terecht kon, haar schouder om op uit te huilen, haar partner in crime in hun tienerjaren, hun hele middelbareschooltijd lang. Ze hadden samen gelachen, gedanst, gespeeld en gedronken in dat meest intense (en misschien wel mooiste) deel van hun leven.

Eén jaar hadden ze zelfs hetzelfde vriendje gehad – god wat een puinhoop was dat geweest... Al hadden ze er, toen ze het achteraf over hem hadden, om kunnen lachen.

En toen – gek dat dat altijd gebeurt – waren ze er gewoon aan gewend geraakt elkaar niet veel te zien, omdat ze ieder een ander pad kozen.

Sammi ging naar de toneelschool terwijl Sarah naar de universiteit ging. Sammi reisde de hele wereld over om haar droom om acteur te worden na te jagen, terwijl Sarah naar Londen verhuisde, een baan nam, met Oliver trouwde en

kinderen kreeg.

Maar langzaamaan begon Sarah waarschuwingssignalen te zien dat het niet helemaal goed ging.

Af en toe kwam Sammi onaangekondigd aanwaaien omdat ze een slaappleaats nodig had en, na een wat ongemakkelijke start, trokken ze dan een fles wijn open, dan nog eentje en nog eentje – ze haalden herinneringen op en Sammi praatte tot het ochtendgloren over haar verbijsterende avonturen. Vervolgens ging ze naar het vliegveld en dan hoorde Sarah niks meer van haar – tot de volgende keer.

De laatste keer dat ze Sammi had gezien, was twee jaar geleden in Londen, toen zij en Oliver nog samen waren. Sammi werkte blijkbaar als model in Tokio – al vertrouwde Sarah dat verhaal niet helemaal. Die keer, toen de kinderen in bed lagen, waren ze met zijn drieën tot laat opgebleven en hadden ze veel te veel gedronken. Naarmate de avond vorderde, werd Sammi steeds flirteriger met Oliver; te flirterig naar Sarahs zin.

Maar Oliver – ook al weer zo'n waarschuwingssignaal – leek er geen bezwaar tegen te hebben.

Het was op een enorme ruzie uitgedraaid en iedereen was boos naar bed gegaan. Sammi was bij zonsopgang naar het vliegveld vertrokken zonder afscheid te nemen, en Sarah had haar sindsdien niet meer gezien. En, besepte ze, dat zou ook nooit meer gebeuren.

Ze keek omlaag naar het dorpsplein – naar de theesalon, het café. Het bushokje. De oude pub: The Angel. De stenen bank voor het dorps huis. De bibliotheek met zijn grote veranda. Ooit was ze samen met Sammi de baas op dat plein. Het was hún plek geweest. Elke vierkante centimeter ervan.

Sarah veegde haar ogen af, ging aan haar bureau zitten, logde in en begon te werken. Dingen gebeuren nu eenmaal – dat wist ze maar al te goed. Ze moest vandaag drie voorstellen afronden voor een websiteontwerp en ze had geen tijd voor herinneringen.

Tenminste, nu nog niet.

E-book februari 2022

Dit is het eerste deel in de Cherringham-serie.

Oorspronkelijke titel *Cherringham. Mord an der Themse*

Copyright © 2014 by Bastei Lübbe AG, Köln

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur
Bureau B.V., Amsterdam, www.lindakohn.nl

The moral right of the author of this work has been asserted in
accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein,
Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6005 9

ISBN luisterboek 978 90 261 6006 6

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige
gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde –
personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren,
berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van
druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname-
of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.